

"အနတ္တလက္ခဏသုတ် အနှစ်ချုပ် တရားဒေသနာတော်"

"မှတ်တမ်း"

သာသနာတော်နှစ် ၂၅၅၄-ခုနှစ်၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၃၇၂-ခုနှစ်၊ ဒုတိယဝါဆို လဆန်း (၃)ရက်၊ ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ(၁၄)ရက်နေ့၊ ရန်ကုန်တိုင်း၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ သာသနာရေး ဝန်ကြီးဌာန၊ ဇေယျသီရိဗိမာန်တော်အတွင်း ဆင်ယင်ကျင်းပ ပြုလုပ်အပ်သည့် ဓမ္မသဘင်အခမ်း အနား၌ အနန္တဝါဒါး ဦးထိပ်ထားလျက် မိဘဘိုးဘွားများနှင့် ဦးတင်စိုးတို့အား ရည်စူး၍ ဒေါ်လှခင်မိသားစု(ကိုကျော်သင်း ဆေးဆိုင်၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ မင်္ဂလာဈေး) ၏ အမတဒါန၊ ဓမ္မဒါန အဖြစ်ဟောကြားအပ်သော "အနတ္တလက္ခဏသုတ် အနှစ်ချုပ် တရားဒေသနာတော်"

"ဝန္တနာပကာမ အာသီသဘုရားရှိခိုး"

ယော ကပ္ပကောဋီဟိပိ အပ္ပမေယျံ၊
ကာလံ ကရောက္ခော အတိဒုက္ကရာနိ။
ခေဒံ ဂတော လောကဟိတာယ နာထော၊
နမော မဟာကာရုဏိကဿ တဿ။
ယောနာထော - ဝေနေယျများစွာ သတ္တဝါ၏၊ ချမ်းသာစီးပွား၊ လိုလားတောင့်တ၊ ဂုဏ်ပေါင်းခသဖြင့်၊
နာထမည်ငြား၊ အကြင် ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည်၊
ကပ္ပကောဋီဟိပိ - ကုဇေကမ္ဘာ၊ အရေအတွက် သင်္ချာတို့ဖြင့်သော်လည်း၊
အပ္ပမေယျ - ရေတွက်တိုင်းတာ၊ ဖော်ပြခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပါသော၊
ကာလံ - လေးအသင်္ချေ၊ သိန်းနေကမ္ဘာ၊ ရှည်ကြာသော ကာလပတ်လုံး၊
လောကဟိတာယ - သတ္တလောက၏ အကျိုးစီးပွားအလို့ငှာ၊
အတိဒုက္ကရာနိ - ဥစ္စာအသက်၊ ခြေ လက် အင်္ဂါ၊ မေတ္တာကြီးမား၊ သမီးသားနှင့်၊ သက်ထားဇနီး၊ စွန့်ခြင်းကြီးဟု၊
ကြက်သီးထဖွယ် ငါးသွယ်အစု၊ အလွန်ခဲယဉ်းသောအမှုတို့ကို၊
ကရောက္ခော - ဘုရား ဖြစ်ရန်၊ ရည်သန်ကြီးကုတ်၊ အားထုတ်တော်မူရသည်ဖြစ်၍၊
ခေဒံ - လက် ခြေ မျက်လုံး၊ အသက်ဆုံးလျက်၊ နှလုံးစိတ်ဝမ်း၊ ကိုယ်တော်၏ ပင်ပန်းခြင်းသို့၊
ဂတော - ဘဝတန်တန်၊ ကြိမ်ဖန်များစွာ၊ ရောက်တော်မူခဲ့ရရာလေပြီ၊
မဟာကာရုဏိကဿ - သတ္တဝါများ၊ ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့၊ သနားချစ်ခင်၊ မဟာကာရုဏာရှင်ဖြစ်တော်မူသော၊
တဿ နာထဿ - ဝေနေယျများစွာ၊ သတ္တဝါ၏၊ ချမ်းသာစီးပွား၊ လိုလားတောင့်တ၊ ဂုဏ်ပေါင်းခသဖြင့်၊

နာထမည်ငြား၊ ထိုရှင်တော်မြတ်ဘုရားအား၊

နမော - ရိုသေပျောင်းပျော့၊ မာန်ကိုလျှော့၍၊ ကန်တော့ရိုကျိုး၊ ရှိခိုးခြင်းသည်၊

အတ္ထု - ဘဝတု - စင်စစ်မသွေ ဖြစ်ပါစေသတည်း။

သာဓု သာဓု သာဓု

.....

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ဟာ "သစ္စဒေသနာ" ဓမ္မစကြာတရား ဟောကြား ပြီးတဲ့နောက်မှာ ဗာရာဏသီမြို့အနီး ဘေးမဲ့ပေးထားတဲ့ ကုသိပတန တောမှာ ပဉ္စဝဂ္ဂီ တို့နှင့် အတူတကွ ဆက်လက်သီတင်း သုံးတော်မူတယ်။

"သစ္စဒေသနာ"ကို ဝါဆိုလပြည့်နေ့မှာ ဟောကြားပြီး ဝါဆိုလပြည့်ကျော်(၁)ရက်နေ့မှာ ထို "သစ္စဒေသနာ"ကိုပဲ ဆက်လက် ရှင်းလင်းဟောကြားခြင်းဖြင့် သစ္စာလေးပါးတရားကို ပဉ္စဝဂ္ဂီ ငါးပါးထဲမှာပါတဲ့ ဒုတိယ ရဟန်းတော် "ရှင်ဝပ္ပ" သောတာပန်ဖြစ်သွားတယ်။ ဆက်ပြီး မြတ်စွာဘုရားက နည်းလမ်းညွှန်ပြ ဆုံးမဟောကြားတဲ့အခါမှာ လပြည့်ကျော် (၂)ရက်နေ့မှာ "ရှင်ဘဒ္ဒိယ"၊ လပြည့်ကျော်(၃)ရက်နေ့မှာ "ရှင်မဟာနာမ" လပြည့်ကျော်(၄)ရက်နေ့မှာ "ရှင်အဿဇီ" တို့ အသီးသီး သောတာပတ္တိမဂ် သောတာပတ္တိဖိုလ်ကိုရပြီး သောတာပန် ဖြစ်သွားကြတယ်။

သူတို့ရဲ့ သဒ္ဓါတရားတွေ ခိုင်မာသွားပြီ။ သစ္စာလေးပါးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိသွားကြပြီ။ သံသယဆိုတာ လုံးဝမရှိကြတော့ဘူး။ မှားယွင်းတဲ့ အယူအဆဆိုတာလည်း လုံးဝ မရှိကြတော့ဘူး။ အမြင်မှန်ပြီးတော့ သံသယကင်းသွားကြပြီလို့ ဒီလို ပြောတာဖြစ်တယ်။ အမြင်မှန်ပြီး သံသယကင်းသွားကြတဲ့ ပဉ္စဝဂ္ဂီငါးဦးကို သူတို့ သန္တာန်မှာ ကျန်နေသေးတဲ့ ကိလေသာတွေကုန်အောင် မြတ်စွာဘုရားက ဝါဆိုလပြည့်ကျော် (၅)ရက်နေ့မှာ ဟောဒီ "အနတ္တလက္ခဏသုတ်" ကို ဆက်ပြီးဟောကြားတာ ဖြစ်ပါတယ်။

"အနတ္တလက္ခဏသုတ်"ကို ဟောတာဟာ ခန္ဓာငါးပါးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတ္တယူစွဲမှု "အတ္တဒိဋ္ဌိ" ပဉ္စဝဂ္ဂီတွေမှာ ရှိနေသေးလို့လားလို့ တချို့က ဒီလိုမေးခွန်းထုတ်ကြတယ်။ ပဉ္စဝဂ္ဂီတွေဟာ "သက္ကာယဒိဋ္ဌိ" လို့ဆိုတဲ့ အတ္တဒိဋ္ဌိ ကင်းသွားပြီ၊ သောတာပန်ဖြစ်ပြီ။ အတ္တဒိဋ္ဌိ ကင်းကွာသွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို အနတ္တလက္ခဏသုတ် ထပ်ဟောဖို့ လိုသေးလားလို့ မေးစရာဖြစ်လာတယ်။

ဒီမေးခွန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မဟာစည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဟောကြားဖြေရှင်းထားတာ ကတော့ "ဒိဋ္ဌိ" ကိုတော့ အကြွင်းမဲ့ ပယ်လိုက်တာမှန်တယ်။ သို့သော် "အသ္မိမာန" လို့ဆိုတဲ့ မာနတရား ကျန်နေသေးတယ်။ အဲဒီ မာနတရား ပျောက်ကင်းစိမ့်သောငှာ အနတ္တလက္ခဏ သုတ်ကို ဆက်ဟောတယ်" လို့ ဒီလို ဖြေထားတယ်နော်။

နောက်တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောမယ်ဆိုရင် "အနတ္တလက္ခဏ" လို့ ပြောပေမယ့်လို့ အနတ္တအကြောင်းတစ်ခု တည်းကို ဟောတာမဟုတ်ဘူး။ မြတ်စွာဘုရားက အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ ဝိပဿ နာဉာဏ်ကို တိုးမြှင့်ပေးတဲ့အနေနဲ့ ဟောကြားပေးတာဖြစ်တယ်။ ဝိပဿနာဉာဏ် မပါဘဲနဲ့ ဘယ်မဂ် ဘယ်ဖိုလ်မှ မရနိုင်ပါဘူး။ သောတာပတ္တိမဂ် သောတာပတ္တိဖိုလ် ရတုန်းကလည်း ဝိပဿ နာဉာဏ်နဲ့ပဲ ရသွားတယ်။ အဲဒီ ဝိပဿနာဉာဏ်ရဲ့ အတိုင်းအတာသည်

သကဒါဂါမိမဂ် အနာဂါမိမဂ်ဖိုလ်ကို ရစေနိုင်တဲ့ ဝိပဿ နာဉာဏ်ရဲ့ အတိုင်းအတာလောက် အဆင့်မြင့်သေးဘူးလို့ ဒီလိုပြောတာ ဖြစ်တယ်။

ဉာဏ်ဆိုတာက အဆင့်ဆင့်ပဲလေ။ ပိုပြီးရင့်ကျက်လာတယ်၊ ပိုပြီးရှင်းရှင်းလာတယ်ပေါ့။ အဲဒါကြောင့်မို့ "အနတ္တလက္ခဏသုတ်" လို့ ဆိုပေမယ့်လို့ ဝိပဿ နာကျင့်စဉ်တစ်ခုကို မြတ်စွာဘုရားက ထပ်ရှင်းပြီး ဟောတဲ့သဘောပဲ။ ဝိပဿနာဆိုတာ "လက္ခဏာရမ္မဏိကဝိပဿနာ"။

ဝိပဿနာရဲ့ အာရုံသည် "အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ" လို့ဆိုတဲ့ လက္ခဏာ(၃)ပါးပဲ ဖြစ်တယ်။ လက္ခဏာ(၃)ပါးမှာ အနိစ္စဆိုတာ ဘယ်သူ့ရဲ့လက္ခဏာလဲဆိုရင် ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတို့ရဲ့လက္ခဏာပဲဖြစ်တယ်။ ဒုက္ခဆိုတာဟာလည်း ရုပ် နာမ် ခန္ဓာတို့ရဲ့ လက္ခဏာပဲ။ အနတ္တ ဆိုတာဟာလည်း ရုပ် နာမ် ခန္ဓာတို့ရဲ့ လက္ခဏာပဲ ဖြစ်တယ်။ လက္ခဏာရှုထောင့်ကနေပြီး သာဘာဝတရားကို ရှုမြင်သုံးသပ်ကြရတယ်။ အဲဒီတော့ သာဘာဝတရားကို ရှုတယ်ဆိုတာ လက္ခဏာရှုထောင့်ကနေ ရှုတာပေါ့။ ဒီနေရာမှာ လက္ခဏာ (၂)မျိုးရှိတယ်ဆိုတာ မှတ်ရမယ်။

နံပါတ်တစ်က "သာဘာဝလက္ခဏာ" လို့ခေါ်တယ်။ တရားဓမ္မတွေမှာ အသီးသီး ကိုယ်ပိုင်လက္ခဏာလေးတွေ ရှိတယ်။ Individual characteristic လို့ ခေါ်တယ်။ ဥပမာ မာတဲ့သဘော၊ ပျော့တဲ့သဘောဟာ ပထဝီဓာတ်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အမှတ်အသား ဖြစ်တယ်။ အာပေါတို့ တေဇောတို့ ဝါယောတို့နဲ့ မတူဘူး။ အာပေါက ယိုစီးတယ်၊ ဖွဲ့စည်းတယ်ဆိုတဲ့ အမှတ်အသား လက္ခဏာရှိတယ်။တေဇောက ပူမှု အေးမှု ရင့်ကျက်စေမှုဆိုတဲ့ သာဘာဝလက္ခဏာ ရှိတယ်။အဲဒီလို ကိုယ်ပိုင်အမှတ်အသားလက္ခဏာလေးတွေကို "သာဘာဝလက္ခဏာ" လို့ ခေါ်တာဖြစ်တယ်။ တရားကို တွေ့တယ်ဆိုတာ ဒီ သာဘာဝလက္ခဏာကိုတွေ့တာ။

ဝိပဿ နာဉာဏ် ဖြစ်လာပြီဆိုတဲ့အခါ အဲဒီ သာဘာဝလက္ခဏာကိုကျော်ပြီး တစ်ဆင့်တက်ပြီး ဘာမြင်တုံးဆိုရင် "သာမညလက္ခဏာ" ကို မြင်တယ်။"သာမညလက္ခဏာ" Universal characteristic လို့ခေါ်တယ်။ အများဆိုင်ဖြစ်တယ်။ ဆိုပါစို့၊ အနိစ္စဆိုတာ ပထဝီနဲ့လည်း ဆိုင်တယ်၊ တေဇောနဲ့လည်း ဆိုင်တယ်၊ အာပေါနဲ့လည်း ဆိုင်တယ်၊ ဝါယောနဲ့လည်း ဆိုင်တယ်၊ ကျန်တဲ့ နာမ်တရားတွေနဲ့လည်း ဆိုင်တယ်။ ဒုက္ခဆိုတာလည်းပဲ သာဘာဝတရားအားလုံးနဲ့ ဆိုင်တယ်။ အနတ္တဆိုတာလည်းပဲ သာဘာဝတရား အားလုံးနဲ့ ဆိုင်တယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဟာ သာမညလက္ခဏာ။ အားလုံးဆိုင်တဲ့ အမှတ်အသားလို့ ဒီလိုပြောလိုတာပေါ့။

အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ လို့ခေါ်တဲ့ ဒီ သာမညလက္ခဏာကို ရှုမြင်ပြီဆိုတဲ့အခါကျမှ ဝိပဿ နာဉာဏ်ဟာ သာဘာဝ လက္ခဏာကနေ သာမညလက္ခဏာကို တက်ရောက်ပြီလို့ ပြောတာဖြစ်တယ်။

ဝိသုဒ္ဓိမဂ်မှာ ဘယ်လိုပြထားလဲဆိုရင် ပထမမှာ ဝိပဿနာလုပ်ငန်းကို စပြီး အားထုတ်တဲ့အခါမှာ "ပစ္စတ္တလက္ခဏာ" အသီးသီးသော ကိုယ်ပိုင်လက္ခဏာတွေကို ရှုမြင်ရတယ်။ အဲဒါက ရုပ်ကိုတွေ့တာ၊ နာမ်ကိုတွေ့တာ။ ရုပ်နာမ်ကို တွေ့တဲ့အချိန်မှာ မမြဲတဲ့သဘော၊ ဆင်းရဲတဲ့သဘော၊ အစိုးမပိုင်တဲ့ အနတ္တသဘောတွေကို မတွေ့သေးဘူး။

ပထမ စတုရန်းတွေ့တာက "ပစ္စတ္တလက္ခဏာ"။ အသီးသီး ကိုယ်ပိုင် သာဘာဝလက္ခဏာကိုသာ တွေ့တာ ဖြစ်တယ်။ ပြီးတဲ့အခါမှ သာမညလက္ခဏာဘက်ကို ကူးပြောင်းသွားတာလို့ ဒီလိုပြောတာပေါ့။ ပြောင်းသွားတယ်ဆိုတာ အသိဉာဏ်ရောက်သွားတာ။ သာဘာဝလက္ခဏာကို ကျော်ဖြတ်ပြီး သာမညလက္ခဏာထိအောင် အသိဉာဏ် ရောက်ရှိသွားတယ်။ အဲဒီကျတော့မှ ယောဂီဟာ ဝိပဿ နာလမ်းကြောင်းပေါ် ပြည့်ပြည့်ဝဝ ရောက်ရှိသွားတယ်လို့ ဒီလိုဆိုလိုတာ ဖြစ်တယ်။

ဉာဏ်စဉ်နဲ့ပြောမယ်ဆိုရင် နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်၊ ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ် ဆိုတဲ့ ဒီဉာဏ်နှစ်ခုအဆင့်မှာ သာဘာဝ လက္ခဏာကိုသာ သိတယ်။ သာမညလက္ခဏာကို မသိသေးဘူး။ ရုပ်နဲ့နာမ်ကို သာဘာဝရှုထောင့်ကပဲ မြင်သေးတယ်။ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ မမြင်သေးဘူး။ သာဘာဝရှုထောင့်က ရုပ်၊ နာမ်၊ ဓမ္မတွေရဲ့ အကြောင်းကိုပဲ သိသေးတယ်။ မမြဲတဲ့သဘော၊ ဆင်းရဲတဲ့သဘော၊ အစိုးမပိုင်တဲ့သဘောတွေကို မမြင်သေးဘူး။

သမ္မသနဉာဏ် ရောက်တဲ့အခါကျမှ မမြဲတဲ့သဘောကို သုံးသပ်မိလာတယ်။ ဆင်းရဲတဲ့သဘောကို သုံးသပ်မိလာတယ်။ အစိုးမပိုင်တဲ့သဘောကို သုံးသပ်မိလာတယ်။

သမ္မသနဉာဏ်က ထပ်တလဲလဲ သုံးသပ်ပေးလိုက်တဲ့အခါ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ကိုရတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ပိုပြီးတော့ ပြတ်ပြတ်သားသား အဖြစ်အပျက် မြင်လာတယ်။

ဉာဏ်စဉ်က အဲဒီလို တက်သွားတာ။ အဖြစ်အပျက် မြင်လာတယ်။ အဲဒါကြောင့် "လက္ခဏာရမ္မဏိက ဝိပဿ နာ" ခေါ် သာဘာဝတရားတွေကို အမှတ်အသား လက္ခဏာရှုထောင့်ကမြင်တဲ့ အသိဉာဏ်တစ်မျိုးကို ဝိပဿ နာလို့ ခေါ်တာပေါ့။

အဲဒီမှာ သောတာပန်ဖြစ်စေတဲ့ ဝိပဿ နာကို ကျင့်ကြံအားထုတ်လို့ ပထမအဆင့်အနေနဲ့ သောတာပတ္တိမဂ်၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို ဆိုက်ရောက်တယ်။ အဲဒီလို ဆိုက်ရောက်တဲ့အခါ သကဒါဂါမ်မဂ်၊ သကဒါဂါမ်ဖိုလ် ကိုတက်ဖို့ ဘာလုပ်ရတုံးဆိုရင် ဒီ ဝိပဿနာလမ်းကြောင်းပေါ်ကိုပဲ ပြန်လျှောက်ရတယ်။ ဒီ ဝိပဿနာက သောတာပတ္တိမဂ်၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို ရစေတတ်တဲ့ ဝိပဿနာထက် ပိုအဆင့်မြင့်တယ်။ ဆိုလိုတာက ပိုပြီး ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ မြင်တယ်ပေါ့။ သကဒါဂါမ်မဂ်၊ သကဒါဂါမ်ဖိုလ်ကို ရပြီးတဲ့အခါ ဝိပဿ နာမြင့်ရင် အနာဂါမ်မဂ်၊ အနာဂါမ်ဖိုလ်ကို ရောက်တယ်။ အေး၊ အနာဂါမ် ဖြစ်ပြီးတဲ့အခါ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ဝိပဿ နာကို ဆက်ပြီးမြင့်ရတယ်။ အဲဒီလို မြင့်လိုက်တော့မှ အဲဒီ ဝိပဿ နာရဲ့ အရှိန်အဟုန်နဲ့ အရဟတ္တမဂ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်ရပြီး ကိလေသာတွေအားလုံး ကုန်သွားတာ ဖြစ်တယ်။

အဲဒီတော့ ပဉ္စဝဂ္ဂိတွေဟာ သောတာပန်အဆင့်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သကဒါဂါမ်အဆင့်၊ အနာဂါမ်အဆင့်၊ ရဟန္တာအဆင့် ရောက်ဖို့ရန်အတွက် ဘာလုပ်ရမလဲဆိုရင် ဒီ ဝိပဿ နာအလုပ်ပဲ ဆက်ပြီးအားထုတ်ရမယ်ပေါ့။ ဝိပဿ နာ ဆိုတာဟာ လက္ခဏာကိုသိမြင်တဲ့ အသိဉာဏ်တစ်မျိုးပဲ။ ဒီ လက္ခဏာတွေ ပိုပြီး ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ မြင်လာအောင် မြတ်စွာဘုရားက "အနတ္တလက္ခဏသုတ်" ကို ထပ်ဟောတာဖြစ်တယ်။

အဲဒီတော့ သာမညလက္ခဏာဆိုတာ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ လို့ (၃)မျိုးပဲ ရှိတာကိုး။ ဒီ(၃)မျိုးပဲ ထပ်ပြီး ရှင်းလင်းဟောကြားတယ်လို့ ပြောရမယ်။ အဲဒီလို ရှင်းလင်းဟောတဲ့အခါမှာ ခေါင်းစဉ်ကို "အနတ္တလက္ခဏာ" လို့ ဘာဖြစ်လို့ တပ်သလဲဆိုရင် မြတ်စွာဘုရားက ဒီတရားတော်ကို စပြီးဟောတဲ့အခါ "ရူပံ ဘိက္ခဝေ အနတ္တာ" ဆိုတာကနေစတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီစကားလုံးကနေ စသလဲဆိုရင် အနိစ္စ ဒုက္ခတို့ဆိုတာက ဘုရားမပွင့်လည်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိသာတယ်ပေါ့။ သို့သော်လည်း အဆင့်မြင့်တဲ့ အနိစ္စ မြင်တာတော့ မဟုတ်လောက်ဘူးပေါ့နော်။ မမြဲတဲ့ သဘောလေးတွေကို သာမန်အားဖြင့် ကြည့်မယ်ဆိုရင် ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာပဲ မမြဲဘူး ဆိုတာလေးတွေကို စဉ်းစားလို့ ရလာတယ်ပေါ့။ နောက်ပြီးတော့ အဆင်မပြေဘူး ဆင်းရဲတယ်ဆိုတဲ့ သဘောလေးတွေကိုလည်း စဉ်းစားလို့ရတယ်။

သို့သော် အနတ္တဆိုတဲ့ ဒီအဆင့်ကိုရောက်ဖို့ရန် အလွန်ခဲယဉ်းတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ "အနတ္တလက္ခဏာ"ဆိုတာ ဘုရားပွင့်မှ သိခွင့်ရတယ်။

မြတ်စွာဘုရား မပွင့်ခင်တုန်းက ဘာသာရေး လောကကြီးတစ်ခုလုံးဟာ အတ္တဆိုတဲ့ အစွဲကြီးပေါ်မှာ ရပ်တည်နေကြတယ်။

အတ္တဆိုတဲ့ အယူအဆကြီးတစ်ခုကို ယူဆထားပြီးတော့ ဟောဒီ အတ္တနဲ့ပဲ သံသရာကို ရှင်းပြတယ်။ ကံကိုလည်း ရှင်းပြတယ်။

တချို့က "သံသရာတို့ ကံတို့ အယူအဆတွေဟာ ဟိန္ဒူဝါဒ မှာလည်းပါတယ်။ ဗုဒ္ဓတရားတွေဟာ အဲဒီကနေ ကူးထားတယ်၊ ယူထားတယ်" လို့ ဒီလို ပြောကြတယ်။ အနစ်သာရချင်း မတူဘူးဆိုတာကို မစဉ်းစားမိကြဘူးပေါ့။ ဟိန္ဒူဝါဒ တို့ ဗြဟ္မဏဝါဒ တို့က အတ္တပေါ်မှာမှီပြီးတော့ ကံနဲ့သံသရာကို ရှင်းပြတာ။

ဗုဒ္ဓက အတ္တ ဆိုတာ မရှိဘူးဆိုတာကို အတိအကျပြောတာ။ အတ္တ မရှိဘဲနဲ့ အတ္တပေါ်မှာ အခြေမပြုဘဲနဲ့ ကံတို့ သံသရာတို့ ရှင်းပြတာဆိုတော့ လုံးဝမတူဘူး။ ကံဆိုတဲ့ စကားလုံးလေး တူတာနဲ့ သံသရာဆိုတဲ့ စကားလုံးလေး တူတာနဲ့ တူတယ်လို့ ဒီလိုမအောက်မေ့နဲ့။ အခြေပြုတာချင်းက အလွန်ကို ကွဲလွဲတယ်။ အတ္တဆိုတာ မရှိဘူးလို့ တိတိပပငြင်းပြီးတော့ အဖြေထုတ်တာဟာ မြတ်စွာဘုရားတစ်ပါးပဲ ရှိတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အနတ္တဆိုတာ အရေးကြီးလို့ ဒီနေရာမှာ ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး ဟောထားတာ ဖြစ်တယ်။

အနတ္တတရား ဟောလိုက်သဖြင့် တခြားဘာသာတွေနဲ့ လုံးဝဆန့်ကျင်သွားတယ်။ အယူအဆရေးရာမှာ တခြားဘာသာတွေနဲ့ လုံးဝမတူဘူးဆိုတာကို ဒီ အနတ္တ ဆိုတဲ့ စကားလုံးကနေ ထုတ်ဖော်ပြောတာ ဖြစ်တယ်။ ဒါ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားတော်က အနတ္တလို့ ထင်ထင်ရှားရှား ဟောကြားထားတာ ဖြစ်ပေမယ့်လို့ လောကလူတွေ၊ ဘာသာတရားတွေအားလုံးက အတ္တ ဆိုတဲ့ အယူအစွဲကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆုပ်ကိုင်ထားကြတယ်။ ဒါကြောင့် တော်တော်များများက အနတ္တ ဆိုတာကို လက်မခံကြဘူး။

အနောက်တိုင်းက ဗုဒ္ဓကျမ်းစာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စာအုပ်တွေ မြောက်မြားစွာရေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဟာ အတ္တ အယူအဆကို မြဲမြံစွဲထားတယ်။ သူက ဘာပြောတုံးဆိုတော့ "အနတ္တလက္ခဏသုတ် ဆိုတာ ဘုရားဟောတာမဟုတ်ဘူး၊ ရဟန်းတွေက တီထွင်ထားတာ" လို့ ဆိုတယ်။ သူ့ရဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက်ကို ရေးတယ်။ သူက ဘာအထောက်အထားပြုလဲဆိုရင် "အတ္တာ ဟိ အတ္တနော နာထော" ဆိုတဲ့စကားကို အထောက်အထားအဖြစ် ပြတယ်။ မြတ်စွာဘုရား ဟောတာတဲ့။ ကဲ "အတ္တာ ဟိ အတ္တနော နာထော" ကျတော့ ဘုရားဟောတာလို့ သူဘာလို့ ပြောနိုင်တာတုံး။ အခုပြောတဲ့ "အနတ္တလက္ခဏသုတ်" ကျတော့ ဘုရားဟောတာမဟုတ်ဘူးလို့ သူ ဘာအထောက်အထားနဲ့ ပြောမှာတုံး။

အားလုံးဟာ ၂၅၀၀ ကျော်တုန်းက စကားတွေချည်းပဲ။ အဲဒီတော့ ကိုယ်ထင်ရာကိုယ်ရေးတဲ့ သဘောပဲ။ "အနတ္တလက္ခဏသုတ်" ကို မယုံရင် "အတ္တာ ဟိ အတ္တနော နာထော" ကိုလည်း မယုံနဲ့လေ။ ဘာဖြစ်လို့တုံးဆိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၂၅၀၀ တုန်းက ဟောခဲ့တဲ့ တရားချည်းပဲ ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

အဲဒီတော့ ကိုယ့်အကြိုက်လေးနဲ့တွေ့ရင် ဘုရားဟော။ ကိုယ့်အကြိုက်နဲ့မတွေ့ဘူး ဆိုရင်တော့ ဘုရားဟောတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ ဒီစကားဟာ လုံးဝအဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့တယ်။ ဒီအချက်တွေဟာ အလွန်သတိထားရမယ့် အချက်တွေ ဖြစ်တယ်။ ဗုဒ္ဓဝါဒ Buddhism လို့ နာမည်တပ်ပြီးတော့ မိမိရဲ့ အယူအဆတွေ ထည့်ပြီးရေးနေတာဟာ အလွန်အန္တရာယ်များတယ်။ Buddhism လို့ ရေးမယ့်အစား Myism လို့ရေးတာ ပိုကောင်းမယ်။ ဘာဖြစ်လို့တုံးဆိုတော့ ကိုယ့်ဝါဒ ကိုယ်ပြောလေ။ ရှင်းရှင်းနော်။ ကိုယ့်ဝါဒကို ဘုရားဟောလို့ ဆိုင်းဘုတ်တပ်တာတော့ မကောင်းဘူးပေါ့။

"အတ္တာ ဟိ အတ္တနော နာထော" ဆိုတဲ့ မြတ်စွာဘုရား ဟောလိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မှန်က မိမိသည်သာလျှင် မိမိရဲ့ ကိုးကွယ်ရာလို့ ဆိုလိုတယ်။ ဒီ သမုတိသစ္စာ ရှုထောင့်ကနေပြီးတော့ ပြောတဲ့စကားကို ပရမတ္ထရှုထောင့်ကနေကြည့်ပြီး သူက ဟိန္ဒူဝါဒနဲ့ ရောပစ်လိုက်တယ်။

"အတ္တာ = Universal soul

အတ္တနော = Individual Soul ရဲ့၊

နာထော = ကိုးကွယ်ရာဘုရားကြီးပဲ" လို့ ဒီလိုဘာသာပြန်လိုက်တယ်။ ဟိန္ဒူဝါဒ မှာ အတ္တ က (၂)မျိုးရှိတာကိုး။ ပရမတ္ထမ ဆိုတာတစ်ခု၊ အတ္တမ ဆိုတာတစ်ခု။ ပရမတ္ထမ ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲဆိုရင် ထာဝရဘုရားကြီးကို ပြောတာဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ထာဝရဘုရားကြီး ဆိုတဲ့ Soul လို့ ပြောတာကျတော့ Soul ကို Capital Letter နဲ့ရေးရတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ God ကို ဘယ်တော့မဆို Capital Letter နဲ့ပဲ ရေးတယ်။ ကြီးမြတ်တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပေါ့နော်။ အဲဒီ Universal soul ဆိုတဲ့ စကားလုံးကိုလည်း သူက Capital Letter နဲ့ရေးတယ်။ အဲဒါဟာ ပရမတ္ထမ ဖန်ဆင်းရှင်ကြီးကို ရည်ညွှန်းတာ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ပရမတ္ထမ က ဖန်ဆင်းလိုက်တဲ့အခါမှာ လူတွေ နတ်တွေ အားလုံးသတ္တဝါတွေရဲ့ သန္တာန်မှာရှိတဲ့ အတ္တလေးဟာ ပေါ်လာတယ်။ ဒါ Individual Soul လို့ခေါ်တယ်။ အသီးသီး အသီးသီး အတ္တကလေးတွေ

ရှိကြတယ်။ အဲဒီမှာ "အတ္တ ဆိုတဲ့ ဖန်ဆင်းရှင် Soul ကြီးဟာ အတ္တ လို့ခေါ်တဲ့ Individual Soul ရဲ့ နာထော- ကိုးကွယ်ရာ အရှင်သခင်ကြီးပဲ" လို့ ဒီလို အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုထားတယ်။

အလွန် ပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြစ်အောင် မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့ စကားလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်တာ။ ဒါတွေလည်း သတိထားဖို့တော့ ကောင်းတာပေါ့နော်။ ဘယ်သူတွေမှားမှား ကိုယ်မမှားဖို့တော့ အရေးကြီးတာပေါ့။

ကောင်းပြီ၊ "အနတ္တလက္ခဏသုတ်" နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူတို့က ဘုန်းကြီးတွေ တီထွင်ထားတဲ့သုတ်ပါလို့ ပြောတယ်။ မြတ်စွာဘုရားက အတ္တဝါဒ ပါတဲ့၊ အနတ္တဝါဒ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဒီလို ပြောကြတယ်။ အဲဒီစာအုပ်တွေ ဖတ်မိလို့ရှိရင် သတိထားမိဖို့ ပြောတာ။ မဖတ်ရင်တော့ ကိစ္စမရှိဘူး။ ဖတ်လို့ရှိရင် ခေါင်းထဲမှာ အမှိုက်တွေ ရောက်လာတတ်တယ်။ ကိုယ့်ခေါင်းကြီးကို အမှိုက်ပုံကြီးဖြစ်အောင် မလုပ်သင့်ဘူးပေါ့နော်။

"အနတ္တလက္ခဏသုတ်"မှာ မြတ်စွာဘုရားက အနတ္တရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းတဲ့အခါမှာ တစ်ခါတစ်ရံ အနိစ္စ ရှုထောင့်က ရှင်းတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဒုက္ခ ရှုထောင့်ကနေ ရှင်းတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီခေတ်ကလူတွေရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ "အတ္တ" ဆိုတာ စွဲနေတာကိုး။ အတ္တ မဟုတ်ဘူး၊ အနတ္တ ဆိုပြီးတော့ Negative နဲ့ အတ္တ ကို ငြင်းပယ်တဲ့ အခါမှာ ဘယ်ရှုထောင့်ကနေ မြတ်စွာဘုရားက ငြင်းပယ်သလဲဆိုရင် အနိစ္စရှုထောင့်၊ ဒုက္ခရှုထောင့်ကနေ ငြင်းပယ်တယ်။

အဲဒီမှာကြည့်၊ မြတ်စွာဘုရားက ပဉ္စဝဂ္ဂီတွေကို အတ္တ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်းပြတယ်။ ဘယ်လိုရှင်းပြတုံးဆိုတော့ ခန္ဓာငါးပါးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး "ရူပံ ဘိက္ခဝေ အနတ္တာ" ဆိုတဲ့ စကားလုံးလေးနဲ့စတယ်။ "ရဟန်းတို့၊ ရုပ်တရားဟာ အတ္တ မဟုတ်ဘူး၊ အနတ္တ ဖြစ်တယ်"

အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာ ထွန်းကားနေတဲ့ အတွေးအခေါ် အတ္တ မဟုတ်ဘူး။ ဒါဖြင့် အတ္တဆိုတာ ဘာကိုပြောတာတုံး။ အတ္တနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အလွန်ကျယ်တယ်။ အမျိုးမျိုးတွေးခေါ်ပြီး ပြောကြတယ်။ အဲဒီတော့ သိသာတာတွေကို ပြောမယ်ဆိုရင် "အတ္တ ဆိုတာ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကြီးစိုးတဲ့အရာ၊ ခန္ဓာကိုယ်ကို အုပ်စိုးနေတဲ့အရာ ဖြစ်တယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဘယ်သူက အုပ်စိုးနေလဲဆိုရင် အတ္တ က အုပ်စိုးနေတယ်။ စိတ်က အုပ်စိုးနေတယ်ဆိုရင် စိတ်က အတ္တပဲ။ ရုပ်က အုပ်စိုးနေတယ်ဆိုရင် ရုပ်က အတ္တပဲ။ အဲဒါဟာ "သာမီ" လို့ခေါ်တယ်။ "သာမီ" ဆိုတာ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပိုင်ရှင်ရှိတယ်ပေါ့။ အဲဒီ ပိုင်ရှင်ဟာ မြန်မာလူမျိုးတွေပြောတဲ့စကားလို လူသေသွားတဲ့အခါ လိပ်ပြာ၊ ဝိညာဉ်ကောင်ဟာ ထွက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ နောက်ဘဝ ကူးသွားတယ်။ ဘဝကူးသွားတယ် ဆိုတဲ့စကားဟာ အပြောသက်သက် မဟုတ်ဘဲနဲ့ တကယ့်ကို ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အသက်ကလေးဟာ ထွက်သွားပြီး နောက်ဘဝ ဝင်စားတယ်လို့ပြောရင် ဒါ အတ္တဒိဋ္ဌိ ပဲဖြစ်တယ်။ စကားအနေနဲ့တော့ ပြောလို့ရတယ်။ မြတ်စွာဘုရားလည်း စကားအနေနဲ့တော့ သုံးတာပဲ။ သမုတိသစ္စာ ပိုင်းက ပြောလို့ရတယ်နော်။

တိဘက် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေက လူတစ်ယောက် သေသွားလို့ရှိရင် အဲဒီ Soul သို့မဟုတ် Spirit အသက်၊ ဝိညာဉ်ကောင်၊ လိပ်ပြာက ဘဝကူးဖို့ရာအတွက် (၄၉)ရက် အချိန်စောင့်နေရသေးတယ်။ နောက်ဘဝအတွက် သွားဖို့ရာ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးလို့နော်။

ဗမာတွေကျတော့ အိမ်ပေါ်က (၇)ရက်မဆင်းဘူး ဆိုတာကလည်း ဒါလည်းပဲ waiting လုပ်တဲ့သဘောပဲ။ ကလေးအမေ သေသွားလို့ရှိရင် လိပ်ပြာခွဲတာတို့ ဘာတို့ လုပ်ကြသေးတယ်။ ဘယ်က လိပ်ပြာမှန်းလည်း မသိဘူးနော်။ အဲဒီ အယူအစွဲလေးတွေက ရှေးကတည်းက ရှိနေတာ။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ရဲ့ တရားတော်အရဆိုရင် ခုသေ ခုဘဝသစ်တစ်ခုကို ရောက်သွားတာ။

အေး၊ အိမ်ပေါ်မှာ ချောက်ချောက် ချက်ချက် လုပ်နေတယ်၊ အယောင်ပြနေတယ်ဆိုရင် ပြိတ္တာဖြစ်နေတာပေါ့။ အဲဒါလည်း ဘဝတစ်ခုပဲပေါ့။ လူတွေကတော့ ဘာပြောတုံးဆိုရင် မကျွတ်သေးဘူးတဲ့။ ကိုယ်ကလည်း ကျွတ်တာမှတ်လို့။ ကိုယ်လည်းပဲ မကျွတ်သေးဘူးနော်။ အမှန်ကတော့ အဲဒီလို ဖြစ်တာဟာ ဘဝတစ်ခုကို ရောက်သွားတာပဲ။ ဘဝတစ်ခု အဆုံးသတ်တာနဲ့ နောက်ဘဝတစ်ခုကို စောင့်စရာ မလိုဘူး၊ ချက်ချင်းရောက်သွားတာ။

ဒီနေရာမှာ အတ္တ ဆိုတာကို သူတို့က ဘာပြောတုံးဆိုရင် ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပိုင်ရှင်ရှိတယ်။ ပိုင်ရှင်ဆိုတာ အိမ်မှာ ရှိသလို ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း ပိုင်တဲ့သူ ရှိတယ်။ အဲဒီ ပိုင်တဲ့သူက ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟောင်းရင် ပစ်သွားပြီးတော့ နောက်ခန္ဓာကိုယ် အသစ်ရှိရာကို ရောက်သွားတယ်။ သူတို့တွေးတဲ့ အတွေးတွေပေါ့။အဲဒါကို "သာမီ" လို့ခေါ်တယ်။

နောက် "နိဝါသီ" ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ အမြဲနေတယ်၊ အိပ်နေလည်း ရှိတာပဲ၊ ဘယ်အချိန်မဆို သူ့အမြဲရှိနေတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ အိမ်ရှင်၊ အမြဲနေထိုင်သူအဖြစ် အတ္တ ကို ရည်ညွှန်းပြီး ပြောကြတယ်။ နောက်တစ်ခု ဘာပြောတုံးဆိုရင် အတ္တက လုပ်စရာတွေကို လုပ်တယ်။ ထမင်းစားတာ ဘယ်သူကစားလဲ၊ အဲဒီ အတ္တက စားတယ်၊ တီဗွီကြည့်တာ ဘယ်သူကကြည့်တာလဲဆိုရင် အတ္တကကြည့်တာနော်။ ဟိုဟာဒီဟာ ပြောတာတွေ၊ လုပ်ငန်း ကိုင်ခန်း လုပ်တာတွေ ဘယ်သူကလုပ်တာလဲ၊ ဟောဒီ အတ္တက လုပ်တာ။ သူက အားလုံးလုပ်နေတာပေါ့။ အတ္တက မျက်စိကို အသုံးချတယ်၊ နားကို အသုံးချတယ်၊ နှာခေါင်းကို အသုံးချတယ်၊ လျှာကို အသုံးချတယ်။ လုပ်တာမှန်သမျှ အတ္တကတဲ့။ အဲဒီ အတ္တကို "ကာရက" လို့ခေါ်တယ်။

တစ်နည်းအားဖြင့် အတ္တကို ပြုလုပ်သူ "ကာရက"။ အကျိုးကို ခံစားသူ "ဝေဒက" လို့ခေါ်တယ်။ ခံစားသူ၊ ပြုလုပ်သူ ဆိုတာ တကယ်ရောရှိရဲ့လားလို့ဆိုရင် "ကမ္မဿ ကာရကော နတ္ထိ" ကံကို လုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် မရှိဘူး။ အကြောင်းတရား ဖြစ်ပေါ်တာကိုပဲ လုပ်တယ်လို့ ပြောတာဖြစ်တယ်။

"ဝိပါကဿ စ ဝေဒကော"

အကျိုးကို ခံစားသူ (ခံစားတဲ့ အတ္တဆိုတာ)လည်း မရှိဘူး။ အကျိုးတရား ဖြစ်ပေါ်မှုသာဖြစ်တယ်။

"သုဒ္ဓမ္မော ပဝတ္တန္တိ၊ ဧဝေတံ သမ္ပဒဿ နံ"

သဘောတရားသက်သက် ဖြစ်နေခြင်းမျှသာ ဖြစ်တယ်လို့မြင်မှ တကယ့် "သမ္ပဒဿ န"

မှန်ကန်တဲ့အမြင်လို့ ဒီလိုပြောတာနော်။ အဲဒါကြောင့်မို့ "ကာရက" ဆိုတဲ့ ပြုလုပ်လည်း မရှိဘူး။ "ဝေဒက" ဆိုတဲ့ ခံစားသူလည်း မရှိဘူး။ "အဓိဋ္ဌာယက" စီမံဆောင်ရွက်သူဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လည်း မရှိဘူးတဲ့။

တကယ်တော့ ရုပ်နဲ့နာမ်နှစ်ခု ပေါင်းစပ်မိလို့ Energy ဖြစ်လာတာ။ ဖြစ်လာပြီး စကားပြောတယ်၊ ပြုလုပ်တယ်။ အဲဒါ ဘယ်လောက်ထင်ရှားသလဲဆိုရင် Robot ဆိုတဲ့ စက်ရုပ်ကလေးကို ကြည့်ပေါ့။ Robot ဆိုတဲ့ စက်ရုပ်ထဲမှာ Battery ထည့်ထားပြီး လိုအပ်တဲ့ အချက်အလက်လေးတွေ အကုန်ပြည့်စုံအောင်ထည့်ရင် အဲဒီ စက်ရုပ်က စကားပြောတယ်၊ နှုတ်ဆက်တယ်။ ဒီလိုကိုး။ ဘုန်းကြီးတို့ အမေရိကန်ရောက်တုန်းက ကယ်လီဖိုးနီးယား ပြည်နယ်က ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲကို ဝင်သွားလိုက်တဲ့အခါ အဲဒီဆိုင်ဝမှာ လူကြီးတစ်ယောက် ရပ်နေတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ အနားနားရောက်တော့ welcome လို့ နှုတ်ဆက်တယ်။ နောက် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့ စက်ရုပ်ကြီးက ပြောတာ ဖြစ်နေတယ်။

ဒါဖြင့် စက်ရုပ်ကပြောရင် စက်ရုပ်ထဲမှာ ဘာရှိသလဲ ဖျက်ကြည့်လိုက်။ ဘာမှမရှိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ စကားပြော သလဲဆိုရင် စီမံဖန်တီးထားတာတွေ ပေါင်းစပ်လိုက်လို့ Energy ဖြစ်လာတာ။ ကြည့်၊ နာရီလေးကလည်း စကားပြောတာပဲ။ အခုခေတ်ဆိုရင် Talking clock ဆိုတာတွေ ရှိတယ်။ အချိန်ကျရင် စကားပြောတယ်။ အဲဒီသဘောပဲ၊ ဘုန်းကြီးတို့သန္တာန်မှာ ရုပ်နဲ့နာမ် ပေါင်းစပ်လိုက်တဲ့အခါ စကားလည်းပြောတယ်၊ စားလည်းစားတယ်၊ သွားလည်း သွားတယ်၊ လုပ်လည်းလုပ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့ သတ္တဝါလို့ မှတ်ထင်တဲ့အထင် ဖြစ်နေတာ။ တကယ်တော့ ရုပ်နဲ့နာမ် ပေါင်းစပ်မိလို့ ဖြစ်နေတာသာဖြစ်တယ်။ နာရီလေးက လှည့်ပတ်သွားနေပြီး အချိန်ကျတဲ့အခါ အချိန်ကို ပြောတယ်။ "ဘယ်နှစ်နာရီရှိပြီ" လို့။ ဒီနာရီထဲက ဘယ်အကောင်က ပြောနေတာလဲလို့ဆိုပြီး ဖျက်ကြည့်ရင် တွေ့မလားအကောင်၊ ဘယ်တွေ့မလဲနော်။

အေး၊ အဲဒါလိုပဲ၊ ဘုန်းကြီးတို့သန္တာန်မှာ တကယ်စူးစိုက်ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် အကောင်ဆိုတာ တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ အတ္တဆိုတာ တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး။ စီမံဖန်ဆင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး။ အားလုံး အချိုးကျ ပေါင်းစပ်လိုက်တဲ့အခါမှာ Energy ဖြစ်လာပြီး စကားပြောတာတွေ၊ လှုပ်ရှားတာတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတာသာ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို မြင်ဖို့လိုတယ်လို့ ပြောတာနော်။

အဲဒီတော့ ဘုန်းကြီးတို့တစ်တွေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဘယ်လိုပဲ စကားပြောပြော၊ ဘယ်လိုပဲ ရယ်ရယ်၊ ဘယ်လိုပဲ ငိုငို၊ ဘယ်တွေပဲ လုပ်နေနေ စကားပြောသူဆိုတာ မရှိဘူး၊ ရယ်သူဆိုတာ မရှိဘူး၊ ငိုသူဆိုတာ မရှိဘူး၊ အလုပ်လုပ်သူဆိုတာ မရှိဘူး။ အတ္တဆိုတာဟာ မရှိတဲ့အတွက် "သုည" လို့ ပြောတာဖြစ်တယ်။ တကယ်တော့ ရုပ်နဲ့နာမ်နှစ်ရပ် ပေါင်းစပ်ပြီး ဖြစ်နေခြင်းမျှသာ ဖြစ်တယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖျက်ပြီးရှာကြည့်မယ်ဆိုရင် ဘာမှ တွေ့မှာမဟုတ်ဘူးတဲ့။ စက်ရုပ်ကိုဖျက်ရှာသလို၊ Talking Clock ကိုဖျက်ရှာသလို ဘာမှတွေ့မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ သဘာဝတွေပဲ တွေ့လိမ့်မယ်။ စကားပြောသူကို ရှာတွေ့မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ အဲဒါကြောင့် "သုည" ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ အနတ္တ ကို နားလည်ရတယ်။

အေး၊ ကောင်းပြီ၊ အနတ္တလက္ခဏသုတ်မှာ မြတ်စွာဘုရားက အနတ္တကို ဘယ်ရှုထောင့်က ဟောသလဲဆိုရင် ဒုက္ခ ရှုထောင့်က ဟောတယ်။ "ရှုပ် ဘိက္ခဝေ အနတ္တာ- ရဟန်းတို့၊ ရုပ်ဟာ အနတ္တ၊ အတ္တ မဟုတ်ဘူး" တဲ့။ စဉ်းစားဖို့ နည်း

ပေးလိုက်တယ်။ "ရူပဉ္စဟိဒံ ဘိက္ခဝေ အတ္တ အဘဝိဿ " ရုပ်ဟာ အတ္တ လို့ဆိုရင်တဲ့ "နယိဒံ ရူပံ အာဗာဓာယ သံဝတ္ထေယျ- ဒီရုပ်ဟာ ဖျားတာ နာတာ ထိခိုက်တာ နှစ်နာတာ ဘယ်တော့မှမရှိရဘူး" တဲ့။

ဒီနေရာမှာ "အာဗာဓာယ" ဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တောင်မြို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက "ဖျားနာခြင်း"။ ရှေးဆရာတော်ဘုရားကြီးတွေက "နာကျင်ခြင်း" လို့ ဘာသာပြန်ကြတယ်။ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက "အာဗာဓာယ" ရဲ့ အဲဒီ အဓိပ္ပာယ်တွေကို သူ့စိတ်ထဲမှာ မှန်တယ်လို့မထင်ဘူး။ "အာဗာဓာယ"ကို "နှိပ်စက်ခြင်းငှာ" လို့ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ပြန်ဆိုတယ်။

အဲဒီတော့ "အာဗာဓာယ" ဆိုတာ ဖျားနာတာလား၊ ထိခိုက်နှစ်နာတာလား သို့မဟုတ် နှိပ်စက်တာလား ဆိုတာ ရွေးရလိမ့်မယ်။

"အာဗာဓ" ဆိုတာ အနာရောဂါဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲနော်။ ရုပ်ဟာ နာကျင်တတ်တယ်၊ ဖျားနာတတ်တယ်။ ဒါဟာ အဓိပ္ပာယ် တစ်ခု။ ရုပ်ဟာ နှိပ်စက်တတ်တယ်ဆိုတာ အဓိပ္ပာယ် တစ်ခု။ အဲဒီတော့ အဓိပ္ပာယ်(၂)ခုလုံး မမှားဘူးလို့ပြောရမယ်။ သို့သော် "အာဗာဓ" ဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ "တော ၄၀" ထဲမှာလည်းပါတယ်။ (တော ၄၀ ဆိုလို့ ဘာတောညာတောတွေ သွားအောက်မေ့မနေနဲ့) ဝိပဿ နာဉာဏ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး "အနိစ္စတော၊ ဒုက္ခတော၊ အနတ္တတော" ဆိုတဲ့ "တော ၄၀" ကို ပြောတာနော်။

အဲဒီမှာ "အာဗာဓတော" ဆိုတဲ့ စကားလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ဖွင့်ဆိုတဲ့အခါ ဘယ်လိုဖွင့်တုံး ဆိုတာကြည့်။ လောကလူတွေမှာ "အာဗာဓ" ဆိုတဲ့ ရောဂါဖြစ်နေပြီဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မပိုင်တော့ဘူး။ ကိုယ်သွားချင်ရာ သွားလို့မရဘူး၊ နေမကောင်းဖြစ်ပြီဆိုရင် ကိုယ်သွားချင်ရာ သွားလို့မရဘူး။ နာကျင်ကိုက်ခဲထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရှိနေပြီဆိုရင် ကိုယ်သွားချင်ရာ သွားလို့မရတော့ဘူး။ အဲဒီအဓိပ္ပာယ်ကိုယူပြီးတော့ "အသေရိဘာဝဇနကတာယ" လို့ အကြောင်းပြ ဖွင့်တယ်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ အသေရိ ဆိုတာ ကိုယ်လုပ်ချင်ရာ လုပ်လို့မရဘူး၊ ကိုယ်လုပ်ချင်ရာ မလုပ်နိုင်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်တာကို "အာဗာဓ" လို့ခေါ်တာ။ "ရောဂါ" ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ။

နောက်တစ်ခုက ဘာတုံးဆိုရင် "အာဗာဓဒဋ္ဌာနတာယ" နာကျင်ခြင်း ထိခိုက်ခြင်းရဲ့ အဓိက အကြောင်း ဖြစ်လို့ပါပဲတဲ့။ ရုပ်ရှိနေရင် နာမှာပဲ၊ ဝေဒနာ သညာ သင်္ခါရ ဝိညာဏ ရှိနေရင် နာမှာပဲ။ အဲဒီတော့ "အာဗာဓ" ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဒုက္ခလို့ ပြောတာဖြစ်တယ်။ ဒုက္ခကို ရည်ညွှန်းတာ။

အဲဒီတော့ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပြောသလို နှိပ်စက်တယ်ဆိုတာလည်း ဒုက္ခပဲ။ နာကျင်တယ်ဆိုတာလည်း ဒုက္ခပဲ။ ဒါပေမယ့် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက နာကျင်တယ်ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို မမှန်ဘူးလို့ တိတိလင်းလင်း ဆိုထားတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့သဘောပြောရရင် "အာဗာဓတော" ဟာ "တော ၄၀" ထဲမှာပါသည့်အတိုင်း နာကျင်တယ်ပြောလည်း မှန်တယ်။ ထိခိုက်နှစ်နာတယ်၊ နှိပ်စက်တယ် ပြောရင်လည်း မှန်တယ်လို့ ပြောချင်ပါတယ်။

မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကိုယ်တိုင် ဘာသာပြန်ထားတဲ့ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ဘာသာပြန်မှာ "အာဗာဓေတော" ကို နာကျင်ခြင်း၊ ရောဂါဝေဒနာဖြစ်ခြင်းလို့ ပြန်ထားတယ်။ အဲဒီ စကားလုံးပဲ။ အနတ္တ ကို ဒုက္ခ ရှုထောင့်ကနေပြီး ဟောတာဆိုတော့ ရုပ်ဟာ "အာဗာဓ" နာတယ်။ ရုပ်ဟာ ပင်ကိုက မစွမ်းနိုင်ဘူး၊ စွမ်းရည်သတ္တိမရှိဘူး။ နာကျင်တယ်၊ ဖျားနာနေတာနဲ့ အလားတူတယ်။ ဟောဒီအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ယူမယ်ဆိုရင် အဓိပ္ပာယ်ပြန်ဆိုချက် နှစ်ခုလုံးကို မှားတယ်လို့ ပြောလို့ မရဘူးနော်။

အဲဒီတော့ နာကျင်တယ် လို့ပဲပြန်ပြန်၊ ဖျားနာတယ်လို့ပဲပြန်ပြန်၊ နှိပ်စက်တယ်လို့ပဲပြန်ပြန် "အာဗာဓ"ဆိုတာဟာ ဒုက္ခရဲ့ သဘောကို ပြတယ်လို့ပဲမှတ်ရမယ်။ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်လာ "တော ၄၀" ကိုကြည့်။ အဲဒီအထဲမှာ "အာဗာဓေတော" ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် ရတယ်။

အေး၊ ကောင်းပြီ၊ "အာဗာဓာယ" ကို ရှေးဆရာတော်ကြီးတွေ ပြန်ဆိုတဲ့အတိုင်း "နာကျင်ခြင်းငှာ"၊ ရုပ်ဟာ အကယ်၍ အတ္တဆိုရင် မနာရဘူး။ ဘာဖြစ်လို့တုံးဆိုရင် အတ္တ ဆိုတဲ့ သဘာဝတရားက ပိုင်စိုးတာကိုး။ သူကိုယ်တိုင် စီမံခန့်ခွဲတာ၊ ပိုင်စိုးတာ ဖြစ်သည့်အတွက်ကြောင့် နာကျင်မှုဆိုတာ မဖြစ်စေရဘူး။ ရုပ်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ စိုးပိုင်ဖို့နေနေသာသာ သူ့ဟာသူပဲ နာနေရတာဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ် စိုးပိုင်မှာလဲ၊ မစိုးပိုင်ဘူး။ ခန္ဓာငါးပါးဟာ သူ့ဟာသူ နာနေတာ။ ကိုယ်နာတာတောင် ကိုယ်ပျောက်အောင် မကုနိုင်တာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူများကို ကုပေးနိုင်မှာတုံး။

ဒါကြောင့် "အာဗာဓ" ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဟာ နာကျင်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နှိပ်စက်တာပဲဖြစ်ဖြစ် အဓိပ္ပာယ်အားဖြင့်တော့ ဆီလျော်ပါတယ်လို့ပဲ မှတ်ရမယ်။ ရုပ်ဟာ နာကျင်တတ်တယ်၊ နှိပ်စက်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့် အကယ်၍ အတ္တ လို့ဆိုရင် ဒီရုပ်ဟာ မနာရဘူး၊ မနှိပ်စက်ရဘူး၊ မဖျားနာရဘူး။

ဒါတင်မကသေးဘူးတဲ့။

"လဗ္ဗေထ စ ရူပေ ဧဝံ မေ ရူပံ ဟောတု၊ ဧဝံ မေ ရူပံ မာ အဟောသိ"

ရုပ်တရားဟာ ဒီလိုဖြစ်၊ ဒီလိုမဖြစ်နဲ့လို့ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း ရှိရမယ်တဲ့။ နာရင် မနာရဘူးပေါ့၊ ဖျားရင် မဖျားရဘူး၊ မပျက်စီးရဘူး၊ ဒုက္ခမရောက်ရဘူး၊ ငါ့ရုပ်ကလေးဟာ သန်သန်မာမာပဲ။ ဒီလို ထိန်းချုပ်လို့ရမလား၊ မရနိုင်ပါဘူး။ ရုပ်တရားဟာ ပျက်စီးမယ်၊ ဖျားနာမယ်၊ ဒုက္ခဖြစ်စရာကြုံရင်ကြုံမယ်။ ဒီလိုဖြစ်တာဟာ ဒုက္ခရှုထောင့်ပဲလေ။ ရုပ်ဟာ နာတတ်တယ်၊ ကျင်တတ်တယ်၊ နာတတ် ကျင်တတ်ရုံတင်မကဘူး၊ မနာအောင်၊ မကျင်အောင် လုပ်လို့မရဘူး။ ဒီလို ပြောတာနော်။ အဲဒါ ဒုက္ခရှုထောင့်ကနေ အနတ္တ ကို ပြောတာဖြစ်တယ်။

"ရူပံ ဘိက္ခဝေ အနတ္တာ" ရုပ်ဟာ အနတ္တ တဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ ရုပ်ဟာနာတယ်၊ နှိပ်စက်တယ်။ ရုပ်ကလေးကို ကိုယ့်ဆန္ဒအတိုင်းဖြစ်အောင် လုပ်လို့လည်းမရဘူး။ ပြုပြင်ပြောင်းလဲလို့လည်း မရဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ အနတ္တ ဖြစ်တယ်။ ဒါ ဒုက္ခ ရှုထောင့်ကနေ မြတ်စွာဘုရား ဟောတဲ့ အနတ္တပဲ။

"ဝေဒနာ အနတ္တဖြစ်ပုံ"

ထို့အတူပဲ ဝေဒနာကိုလည်း ရုပ်အတိုင်းပဲ ဟောတယ်။ "ဝေဒနာ အနတ္တာ" ဝေဒနာဆိုတာ အားလုံးသိကြတဲ့အတိုင်း စိတ်ရဲ့ခံစားမှုတစ်မျိုးပဲ ဖြစ်တယ်။ စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ ပျော်ရွှင်ခြင်းဟာလည်း ခံစားတာပဲ၊ ဝမ်းနည်းတာလည်း ခံစားတာပဲ၊ ချမ်းသာတာလည်း ခံစားတာပဲ၊ ဆင်းရဲတာလည်း ခံစားတာပဲ။ ချမ်းသာမှုလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ဆင်းရဲမှုလည်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာဟာ ခံစားတာပဲ။ အဲဒီခံစားမှု ဝေဒနာတွေဟာလည်းပဲ အတ္တ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ ဘာဖြစ်လို့တုံးဆိုရင် ဝေဒနာဟာ ဒီအတိုင်း တည်မြဲနေတာမှ မဟုတ်ဘဲကို။ ဝေဒနာဟာလည်း ထိခိုက်နစ်နာ ပျက်စီးတတ်တဲ့ သဘာဝတရားကြီးပဲ။ အဲဒီဝေဒနာဟာလည်း ထိန်းချုပ်လို့ရလားဆိုတော့ မရဘူး။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်း မဖြစ်ဘူး။ ဒါကြောင့် အနတ္တ။

"သညာ အနတ္တဖြစ်ပုံ"

သညာ ဆိုတာကိုလည်း ကြည့်ဦး။ "သညာ အနတ္တာ" လူတွေရဲ့စိတ်ထဲမှာ အာရုံတစ်ခုကို မြင်လိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် အာရုံကို မှတ်သားပြီးသား ဖြစ်နေတယ်။ မှတ်မိလွယ်လို့ရှိရင် အမှတ်သညာကောင်းလိုက်တာလို့ ပြောကြတယ်။ အာရုံတစ်ခုကို မြင်လိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် မှတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီ မှတ်မှု သညာဟာလည်းပဲ အတ္တ မဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့တုံးဆိုရင် အဲဒီ သညာလေးဟာ ဒီအတိုင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး။ သူဟာလည်း "အာဟာရ" ဒုက္ခရောက်နေတယ်။ နှိပ်စက်ခံနေရတယ်။ ဘာကြောင့် နှိပ်စက်ခံရလဲဆိုရင် ဖြစ်ပြီးလာလို့ရှိရင် သူဟာ မြဲနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပျက်သွားတာ။ ဒါကြောင့် အနှိပ်စက်ခံရတာလို့ ဆိုတာပေါ့။ အဲဒီ သညာကိုပဲ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်အောင် လုပ်လို့ မရဘူးတဲ့။ သူဟာသူလည်း စွမ်းဆောင်နိုင်မှု မရှိဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် သညာ ဟာ အနတ္တ ဖြစ်တယ်။

"သင်္ခါရ အနတ္တဖြစ်ပုံ"

သင်္ခါရ ဆိုတဲ့ သဘာဝတရားတွေကို ကြည့်လိုက်ဦး။ တွေးတာ ကြံတာတို့၊ စေ့ဆော်တာတို့ ဒီသဘာဝ တရားတွေ၊ စေတသိက်တွေ အားလုံးဟာ အနတ္တပဲ ဖြစ်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့တုံးဆိုတော့ သူတို့လည်း မြဲနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်မှုပျက်မှုတွေက နှိပ်စက်နေကြတာပဲ။ သူတို့လည်း နှိပ်စက်နေကြရတာပါပဲ။ အကယ်၍ အတ္တ ဆိုရင် အနှိပ်စက်

မခံရဘူးပေါ့။ အေး၊ အနိပ်စက် မခံရဘူးဆိုမှ အတ္တ။ ခုတော့ အနိပ်စက်ခံနေရတဲ့ အတွက်ကြောင့် အနတ္တ ဖြစ်တယ်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း ဖြစ်ချင်တိုင်းမဖြစ်ကြဘူး။ ဒါကြောင့် သင်္ခါရ ဟာလည်း အနတ္တ။

"ဝိညာဏ အနတ္တဖြစ်ပုံ"

အသိစိတ်ဆိုတဲ့ ဝိညာဉ်လေးလည်း ကြည့်ဦး။ "ဝိညာဏံ အနတ္တာ" ဝိညာဏဟာလည်းပဲ အနိပ်စက်ခံနေရတာပဲ။ ဘာက နိပ်စက်တာလဲဆိုတော့ ဖြစ်ပြီးပျက်တာက နိပ်စက်နေတာပဲ ဖြစ်တယ်။ သူကိုယ်တိုင်က အနိပ်စက်ခံနေရတယ်။ "အာဟာရ" ပဲ။ အဲဒီလို အနိပ်စက်ခံနေရရုံတင် မကဘူး၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်း ဒီဝိညာဏ်လေးဟာ ဖြစ်ခွင့်မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် အနတ္တ။

မြတ်စွာဘုရားက ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတွေကို အထက်မဂ်တွေရဲ့ ဝိပဿ နာကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိအောင်လို့ ဒုက္ခရှုထောင့်ကနေ အနတ္တကို ရှင်းပြနေတာ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို မြတ်စွာဘုရားက အနတ္တကို ဦးတည်ပြီးတော့ ရှင်းပြနေပေမယ့်လို့ ဝိပဿ ဆိုတာ အနိစ္စလည်း မြင်ရမယ်၊ ဒုက္ခလည်း မြင်ရမယ်၊ အနတ္တလည်း မြင်ရမယ်။ (၃)မျိုးလုံး မြင်မှပြည့်စုံမယ်နော်။ ဒါကြောင့်မို့ မေးခွန်းတွေထုတ်တယ်။ မေးခွန်းထုတ်တာကို ဖြေတယ်ဆိုတာ သင်ထားတဲ့အတိုင်းဖြေတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ အလေးအနက် စဉ်းစားပြီးတော့မှ တကယ်သဘောကျလို့ ဖြေတဲ့အဖြေ ဖြစ်တယ်နော်။

မြတ်စွာဘုရားက "တံ ကိံ မညထ ဘိက္ခဝေ"

ကံ၊ ငါမေးမယ်၊ ဘယ်လို ယူဆကြသလဲ၊ ဘယ်လို ပြောကြမလဲ။

"ရူပံ နိစ္စံ ဝါ အနိစ္စံ ဝါတိ" ရုပ်တရားဟာ နိစ္စလား အနိစ္စလားဆိုတော့ သူတို့စဉ်းစားတယ်။ အလေးအနက် စဉ်းစားပြီးမှ ဖြေတဲ့အဖြေက "အနိစ္စပါဘုရား" တဲ့။ ကျက်ထားလို့ ဖြေတဲ့အဖြေမျိုး မဟုတ်စေရဘူး။ ရုပ်တရား တွေမမြဲတာကို သူတို့ကိုယ်တိုင် ဝိပဿ နာဉာဏ်နဲ့ရှုပြီး ဖြေတာ။ အဲဒါကြောင့် သူတို့စိတ်ထဲမှာ မြဲတဲ့ရုပ်ဆိုတာ ဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့ဘူး။ မဖြစ်ခင်ကလည်း ရှိနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက်မှာလည်း တစ်နေရာမှာ စုဝေးတည်ရှိနေတာ မဟုတ်ဘူး။ နဂိုကရှိနေတာ မဟုတ်ဘဲ အကြောင်းတရားတွေကြောင့် ဖြစ်လာတာ။ ဘယ်နေရာမှာမှ ရှိနေတာ မရှိဘူး။

ဆိုပါစို့၊ စောင်းသံဟာ စောင်းအိုး၊ စောင်းကြိုးထဲမှာ နဂိုက ရှိနေတာ မဟုတ်ဘူး။ လက်နဲ့ စောင်းအိုးမှာ တပ်ဆင်ထားတဲ့ စောင်းကြိုးလေးကို တီးလိုက်တော့မှ ဒီအသံလေးဟာ ထွက်ပေါ်တာဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ စောင်းသံလေးဟာ စောင်းထဲပြန်ဝင်သွားတာ မဟုတ်ဘူး။ သို့မဟုတ် တစ်နေရာမှာ သွားစုပြီး တည်နေကြတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ နဂိုကရှိနေတာ မဟုတ်ဘဲ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လို့ ဖြစ်လာတယ်။ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လို့ ဖြစ်လာပြီးတဲ့ နောက်မှာလည်း လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ အနိစ္စဆိုတာ အဲဒါကိုပြောတာနော်။ စာပေကျမ်းဂန်မှာတော့ ဖြစ်လာပြီး တဲ့နောက်မှာ မရှိတော့တာဟာ "အနိစ္စ"၊ မြန်မာလိုတော့ မမြဲဘူး၊ မမြဲဘူးနဲ့ ပြောကြတယ်။

ကဲ၊ ကောင်းပြီ၊ "နိစ္စလား အနိစ္စလား" ဆိုတော့ ရုပ်တရားတွေကို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ပဉ္စဝဂ္ဂိတွေက ဖြစ်ပြီးရင် ပျက်သွားကြတာပဲဆိုတာ သူတို့ သဘောကျပြီးဖြစ်လို့ "အနိစ္စပါဘုရား" လို့ ဖြေကြတယ်။

မြတ်စွာဘုရားက ဆက်မေးတယ်။ "အဲဒီ မမြဲတဲ့ ရုပ်ဟာ သုခလား၊ ဒုက္ခလား" "ဒုက္ခပါဘုရား" လို့ ဖြေတယ်။ ထာဝရမြဲနေရင် ဒါဟာ ကျေနပ်စရာချည်းပဲပေါ့။ မမြဲတော့ ကျေနပ်စရာ မကောင်းလို့ ဒုက္ခ။ ဘာကြောင့် ဒုက္ခလို့ပြောရသလဲဆိုရင် ဖြစ်မှုပျက်မှုက ကပ်ပြီးတော့ အနှောင့်အယှက်ပေးနေလို့ ဒုက္ခ လို့ ပြောရတာ။ အနှောင့်အယှက် ပေးနေတာချည်းပဲလေ။ ဒါကြောင့်မို့ "ဥဒယဗ္ဗယပဋိပဋ္ဌနဋ္ဌနဒုက္ခံ" လို့ အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုထားတာ။ ဖြစ်မှုပျက်မှုက အမြဲတမ်း အနှောင့်အယှက်ပေးတာကို ခံနေရလို့ "ဒုက္ခ" လို့ ဒီလိုပြောတာနော်။ ဒီဒုက္ခဟာ ဘယ်ကလာတဲ့ဒုက္ခလဲဆိုရင် အနိစ္စ ရှုထောင့်ကလာတဲ့ ဒုက္ခ။ မမြဲလို့ ဒုက္ခ။ ဒုက္ခလက္ခဏာကို ထင်ရှားစေတယ်။ အနိစ္စကိုသိရင် ဒုက္ခကိုသိတယ်ပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့ စာပေကျမ်းဂန်တွေမှာ ဆိုထားတယ်။ "အနိစ္စကိုမြင်ရင် ဒုက္ခကိုမြင်တယ်၊ အနတ္တလည်း မြင်တယ်" ကွင်းဆက်ကို ပြထားတာနော်။

နောက်တစ်ခါ မြတ်စွာဘုရားက မေးပြန်တယ်။

"ယံ ပနာနိစ္စံ ဒုက္ခံ ဝိပရိကာမဓမ္မံ၊ ကလ္လံနတံ သမနပဿိ တံ။ ဧတံ မမ၊ ဧသောဟ မသ္မိ၊ ဧသောမေ အတ္တာ" တိ။

အဲဒီလို မမြဲဘူး ဆင်းရဲတယ်၊ ပြောင်းလဲတဲ့သဘောရှိတဲ့ ရုပ်တရားကို ငါ့ဟာလို့ရှုလို့ သင့်တော်ပါ့မလား၊ ငါ့လို့ရောရှုလို့ သင့်တော်ပါ့မလား၊ မသင့်တော်ပါဘူး။ ငါ့ရဲ့အတ္တလို့ရှုလို့ သင့်တော်ပါ့မလား၊ မသင့်တော်ပါဘူးလို့ ဒီလို ဖြေထားတယ်။ ဒါကလည်း အနိစ္စရှုထောင့်ကနေ အနတ္တလက္ခဏာကို ဖော်ကျူးပေးတာ။ ခုနက ဒုက္ခရှုထောင့်ကနေ ပြီးတော့ အနတ္တကို မြတ်စွာဘုရားက ဖော်ကျူးပေးတာဖြစ်တယ်။ အခုစကားကျတော့ အနိစ္စရှုထောင့်ကနေပြီး အနတ္တကို ရှင်းလင်းထင်ရှားစေတာဖြစ်တယ်။ ရှင်းတာကတော့ အနတ္တ ပဲပေါ့။ အဲဒီမှာ "ဧတံ မမ" ဆိုတာ တဏှာရဲ့အတွေး၊ "ဧသောဟ မသ္မိ" ဆိုတာ မာနရဲ့အတွေး၊ "ဧသောမေ အတ္တာ" ဆိုတာ ဒိဋ္ဌိရဲ့အတွေး ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ အတွေးသုံးပါး "ပပဉ္စတရားသုံးမျိုး"ရဲ့ အမြင်ကို ဒီနေရာမှာ ဒီလိုရှင်းပြတာနော်။

ရုပ်တရားနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ အဲဒီလို ဟောသလိုပဲ ဝေဒနာ သညာ သင်္ခါရ ဝိညာဏ်တို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လည်းပဲ မြတ်စွာဘုရားက တစ်ခုစီ တစ်ခုစီ မေးတယ်။ မေးလိုက်တဲ့အခါမှာ သူတို့သဘောကျတဲ့ အတိုင်း ပဉ္စဝဂ္ဂိတွေက ဖြေကြတယ်။ "အနိစ္စပါဘုရား" "အနိစ္စဆိုရင် ဒုက္ခလား၊ သုခလား" "ဒုက္ခပါဘုရား" အဲဒီလို မမြဲဆင်းရဲတတ်တဲ့၊ ပြောင်းလဲတတ်တဲ့ တရားကို "ငါ့ဟာ၊ ငါ၊ ငါ့ရဲ့အတ္တ" ပဲလို့ရှုရင် သင့်တော်ပါ့မလား၊ "မသင့်တော်ပါဘုရား" လို့ ဖြေကြတယ်။

အဲဒီ မေးဖြေနေကြတာကိုက သူတို့ရဲ့ ဝိပဿ နာဉာဏ်ကို ရင့်သန်စေတာ။ ဒါကို မြတ်စွာဘုရားက အလေးအနက်ထားပြီး မေးစစ်နေတာ ဖြစ်တယ်။ ဒါ ဝိပဿ နာကျင့်စဉ်တစ်ခုကို ကျင့်နေတာလို့ပဲ မှတ်ယူရမယ်။ အဆင့်မြင့်တဲ့ ဝိပဿ နာတစ်ခုကို ရှင်းသထက်ရှင်းအောင် မြတ်စွာဘုရားက အဲဒီလိုဟောထားတာ။

မြတ်စွာဘုရားက ကောင်းပြီတဲ့၊ ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ် ခန္ဓာငါးပါးနဲ့ပတ်သက်ပြီး

ရုပ်တရားတွေဟာ ဘယ်တုန်းက ရုပ်တရားပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊

- (၁) အတိတ်က ရုပ်တရားပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊
- (၂) အခု ပစ္စုပ္ပန် ရှိနေတဲ့ ရုပ်တရားပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊
- (၃) အနာဂတ်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် ရုပ်တရားပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊
- (၄) ကိုယ့်သန္တာန်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် ရုပ်တရားပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊
- (၅) သူများသန္တာန်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် ရုပ်တရားပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊
- (၆) ကြမ်းတမ်းတဲ့ရုပ်တရား၊ သိသာထင်ရှားတဲ့ ရုပ်တရားပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊
- (၇) သိမ်မွေ့တဲ့၊ မသိသာ မထင်ရှားတဲ့ ရုပ်တရားပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊
- (၈) အောက်တန်းကျတဲ့ ရုပ်တရားပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊
- (၉) အထက်တန်းကျတဲ့ ရုပ်တရားပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊
- (၁၀) ဝေးတဲ့နေရာမှာရှိတဲ့ ရုပ်တရားပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊
- (၁၁) နီးတဲ့နေရာမှာရှိတဲ့ ရုပ်တရားပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊

ရုပ်ဆိုတာ ဘယ်ရုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် "နေတံ မမ နေသောဟမသ္မိ န မေ သော အတ္တာ"

ငါ့ဟာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါလည်း မဟုတ်ဘူး၊

ငါ့ရဲ့အတ္တလည်း မဟုတ်ဘူးလို့

"ယထာဘူတံ သမ္မုပညာယဒဋ္ဌဗ္ဗံ"။

ဝိပဿ နာဉာဏ်နဲ့ ရှုမြင်ပါ။ မြတ်စွာဘုရားက guide line ပေးနေတာပေါ့။ ဒီအတိုင်းမြင်အောင်ကြည့်လို့ ပြောတာ။

မှန်ကန်တဲ့ ဉာဏ်အမြင်နဲ့ ရှုရမယ်။

ထို့အတူပဲ ဝေဒနာဟာလည်း အတိတ်ကဝေဒနာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုပစ္စုပ္ပန်ကို သိလိုက်တာနဲ့ နည်းယူပြီး အတိတ်ကဟာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အနာဂတ်လာမယ့်ဟာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ့်သန္တာန်ကဟာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူများသန္တာန်က ဟာပဲဖြစ်ဖြစ် အတူတူပဲ။ အဲဒါတွေအားလုံးကို "ငါ့ဟာ၊ ငါပဲ၊ ငါ့ရဲ့အတ္တ" လို့ မမြင်ဘဲ "ငါ့ဟာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ရဲ့အတ္တ မဟုတ်ဘူး" လို့ မှန်ကန်တဲ့အမြင်နဲ့ ရှုမြင်ရမယ်။

အဲဒီလို ရှင်းရင်း ရှင်းရင်းနဲ့ သူတို့ဟာ ရုပ်အကြောင်းကို သေသေချာချာ အသေးစိတ် သဘောကျအောင် တရားနာတယ်။ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်တို့ကိုလည်း သဘောကျအောင် အဲဒီလို တရားနာတယ်။ ကောင်းပြီ။

ဝါဟာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ငါလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ရဲ့အတ္တလည်း မဟုတ်ဘူးလို့ မှန်မှန်ကန်ကန် မြင်လာပြီဆိုလို့ရှိရင် အဲဒီလို မှန်မှန်ကန်ကန် မြင်လာခြင်းရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးက ဘာလဲဆိုတာကို မြတ်စွာဘုရားက ဆက်ဟောထားတယ်။

"ဧဝံပဿံ ဘိက္ခဝေ သုတဝါ အရိယ သာဝကော"

သုတဝါ ဆိုတာ ဘုရားဆီကတရားကို ကြားထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပြောတာနော်။ ဘယ်သာဝကပဲဖြစ်ဖြစ် မကြားဖူးဘဲနဲ့ ဘယ်အရာကိုမှ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ မသိနိုင်ဘူး။ ရှင်သာရိပုတ္တရာလို ဉာဏ်ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တောင်မှပဲ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ ထိုးထွင်းသိနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။

ဒါကြောင့်မို့ "သုတဝါ" ရှေးဦးစွာ တရားကို နာယူမှတ်သားရမယ်၊ သင်ယူရမယ်။ "သုတဝါ အရိယ သာဝကော" ကြားဖူးနားဝရှိပြီး သင်ယူထားတဲ့ အရိယာတပည့်ဟာ (ဓမ္မစကြာတုန်းက မြတ်စွာဘုရားက "အနနဿု တေသု ဓမ္မေသု" သူများဆီက သင်ထားတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ကြားလည်း မကြားဖူးဘူးနော်။ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ ထိုးထွင်းသိတာကို ပြောတာ ဖြစ်တယ်။) အခုကျတော့ မြတ်စွာဘုရားဟောလို့ ကြားဖူးနားဝရှိထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဘာဖြစ်တုံးဆိုတော့

"ရူပသ္မိပ္ပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ"

ရုပ်တရားတွေ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ သဘောတွေကို ကောင်းကောင်းမြင်လာတဲ့အခါ ရုပ်တရားအပေါ်မှာ ငြီးငွေ့လာတယ်။ ငြီးငွေ့တယ်ဆိုတာ သာယာမှုကို ရှာမတွေ့တော့တာ။ မသာယာတော့ဘူး။ မလိုချင်တော့ဘူး။ လိုချင်နေလို့ ခက်တာကိုး။ တွယ်တာမူတွေ မရှိတော့ဘူး။ သာယာမှု ကျေနပ်မှုတွေဟာ ရုပ်တရားပေါ်မှာ မရတော့ဘူး။ ခါတိုင်းက ရုပ်ကလေးနဲ့ပျော်ပြီး ရုပ်ကလေးနဲ့ ကျေနပ်နေတာကိုး။ အခုတော့ ပျော်ရွှင်မှု ကျေနပ်မှု မရတော့ဘူး။ အဲဒါကို ငြီးငွေ့တယ်လို့ ပြောတာနော်။

(အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲနဲ့ "ငြီးငွေ့" ဆိုတာ ရှိသေးတယ်။ ပါးစပ်ကတော့ "ငြီး" နေတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် "ငွေ့" နေတယ်။ ဒီနားပဲ၊ ဒီရုပ်ကလေးထဲပဲ၊ လှည့်ပြီးတော့ ဝေ့နေတာ။ အဲဒါကျတော့ ငြီးငွေ့တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ငြီးငွေ့တော့ ဝေ့နေတာ ဖြစ်တယ်။ ငြီးတယ်ဟေ့၊ ဒုက္ခ ဒုက္ခနဲ့ ငြီးငွေ့တော့ ဒီနားပဲ ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် လုပ်နေတာ) ငြီးငွေ့တယ်ဆိုတာ ကျေနပ်စရာ၊ သာယာစရာ ရှာမတွေ့တော့ဘူးဆိုတာ ပြောတာပေါ့။ ကျေနပ်စရာ မရှိတော့ဘူးဆိုရင် ပစ်လိုက်ချင်တာပေါ့။ ဘယ်နေရာမှ ကျေနပ်စရာ ရှာမတွေ့ဘူးဆိုရင် ပစ်တော့မှာပေါ့။

"နိဗ္ဗိန္ဒတိ ဝိရဇ္ဇတိ" ငြီးငွေ့လာသည့်အတွက်ကြောင့် အဲဒီ ရုပ်တရားပေါ်မှာ၊ ဝေဒနာ သညာ သင်္ခါရ ဝိညာဏ်တွေပေါ်မှာ မတွယ်တော့ဘူး။ အတိုချုပ်က ဝိပဿ နာဉာဏ် အဆင့်မြင့်ဆုံး ရောက်သွားတာကို ပြောတာ။ ဝိပဿ နာဉာဏ် အားလုံးကို ရည်ညွှန်းပြီးတော့ "နိဗ္ဗိန္ဒတိ" သင်္ခါရတွေအပေါ်မှာ လုံးဝငြီးငွေ့သွားပြီ၊ သာယာမှုတွေ

ရှာမတွေ့တော့ဘူး၊ သင်္ခါရကင်းသွားတဲ့၊ သင်္ခါရမရှိတော့တဲ့နေရာ၊ သင်္ခါရတွေ ချုပ်ငြိမ်းသွားတဲ့နေရာသာလျှင် နှစ်သက်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာကို တွေ့တယ်ပေါ့နော်။

အဲဒီတော့ "နိဗ္ဗိန္ဒူ" သာယာမှုကို မတွေ့တဲ့အခါ "ဝိရဇ္ဇတိ" မတွယ်တာတော့ဘူး။ တပ်မက်စိတ်တွေ မရှိတော့ဘူး။ အဲဒါက မဂ်စိတ်ပေါ်တာကိုပြောတာ။ "နိဗ္ဗိန္ဒူတိ" က ဝိပဿ နာဉာဏ် ရင့်သန်တာကိုပြောတာ။ "ဝိရဇ္ဇတိ" ဆိုတာ မဂ်အဆင့်ကို ပြောတာ။ "ဝိရာဂါ ဝိမုစ္စတိ" တပ်မက်စိတ်တွေ ကင်းသွားတဲ့အခါကျတော့ လွတ်မြောက်သွားတယ်။ ဖိုလ်စိတ်ဖြစ်တာကိုပြောတာ။ ဆိုလိုတာက ဝိပဿ နာဉာဏ် မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ကို ရသွားပြီတဲ့။ "နိဗ္ဗိန္ဒူတိ" ဝိပဿ နာဉာဏ်၊ "ဝိရဇ္ဇတိ" မဂ်၊ "ဝိမုစ္စတိ" ဖိုလ်၊ ဒီဟာကိုပြောတာနော်။

"ဝိမုတ္တသ္မိံ ဝိမုတ္တမိတိ ဉာဏံ အဟောသိ" ကိုယ်လွတ်တာကို လွတ်တယ်လို့သိတဲ့ဉာဏ် ဖြစ်သွားတယ်။

လောကလူတွေက အလုပ်ကလေးတစ်ခု ပြီးသွားတဲ့အခါမှာ Freedom ဖြစ်သွားပြီလို့ ပြောကြတယ်။ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ကြိုးတန်းလန်းနဲ့ပဲ။ သားတွေ သမီးတွေနဲ့ လွတ်လပ်သွားပြီလို့ ပြောကြတယ်လေ။ သားကလည်း စာမေးပွဲပြီးသွားလို့ ရာထူးတွေရပြီး သူ့ဟာသူနေတယ်၊ သမီးကလည်း ဒီလိုပဲ။ အကုန် လွတ်လပ်သွားပြီ၊ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ တော်ကြာကျတော့ မြေးကရောက်လာရော၊ မလွတ်လပ်ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားတယ်ပေါ့နော်။ စိတ်ရဲ့လွတ်လပ်မှု ကိလေသာတွေ အညစ်အကြေးတွေက ကိုယ့်သန္တာန်မှာရှိနေသေးသမျှ ဘယ်တော့မှ လွတ်လပ်တယ်လို့ ပြောလို့မရဘူး။

ဝိမုတ္တိ ဆိုတဲ့ လွတ်လပ်မှုဟာ စိတ်ထဲက အတွယ်အတာတွေ အားလုံး လွတ်သွားတာမှ လွတ်လပ် တယ်လို့ခေါ်တာ။ ပြင်ပကအလုပ်ကိစ္စတွေပြီးသွားတာကို လွတ်လပ်တယ်လို့ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး။ အေး၊ ကောင်းပြီ၊ အဲဒီလိုဖြစ်ပြီးတဲ့အခါမှာ ဘာတွေကို သိလာတုံးဆိုတော့ နောက်ဘဝ ငါမွေးစရာ မရှိတော့ဘူး၊ ငါ့ရဲ့ ဇာတိတရားဟာ ကုန်သွားပြီ။

"ဝုသိတံ ဗြဟ္မစရိယံ" မြတ်သောအကျင့်ကိုလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ကျင့်ပြီးသွားပြီ။

"ကတံ ကရဏီယံ" လုပ်စရာတွေကိုလည်း ငါလုပ်ပြီးသွားပြီ။

ရဟန္တာဖြစ်ပြီးတော့မှ အလုပ်ဟာပြီးတာ။ ပုထုဇဉ်တွေဟာ ဘယ်တော့မှ အလုပ်မပြီးဘူးလို့ ဆိုလိုတယ်။ သောတာပန်တွေလည်း အလုပ် မပြီးသေးဘူး။ သကဒါဂါမ်တွေ၊ အနာဂါမ်တွေလည်း အလုပ် မပြီးသေးဘူး။ ရဟန္တာ ကျတော့မှ အလုပ်ပြီးတာ။

ဒါကြောင့် "ကာလော ယသတိ ဘူတာနိ" ဆိုတဲ့ ဂါထာလေးမှာ အချိန်ကလူတွေကို စားပစ်နေတယ်။ သတ္တဝါတွေကို စားရင်း သူ့ကိုယ်သူလည်း စားနေတယ်။ အချိန်က ကုန်သွားတာကိုး။

အဲ၊ ရဟန္တာတွေကျတော့ အချိန်ကို စားပစ်လိုက်တာ။ သူ့မှာ အချိန်တွေပိုသွားပြီ။

လူတွေကျတော့ အချိန်ပိုတယ်လို့ မရှိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့တုံးဆိုတော့ လုပ်စရာ တန်းလန်းနဲ့မို့။ ဒါပေမယ့် လူတွေကထင်တယ်၊ ငါ့မှာ အချိန်တွေ ပိုနေပြီ၊ လုပ်စရာတွေ မရှိတော့ဘူး၊ ငါ့မှာအားနေတယ်၊ လွတ်လပ်နေတယ်လို့ ဒီလိုထင်တယ်။ မဟုတ်ဘူး၊ ရဟန္တာကမှ အချိန်တွေပိုတာ။

ပုထုဇဉ်တွေဟာ လုပ်စရာတန်းလန်းနဲ့ နေရတာ၊ မလုပ်သေးတာပဲဖြစ်တယ်။ ပျင်းတဲ့သူဆို အမြဲတမ်း အချိန်တွေပိုနေတာပဲ။ အဲဒီတော့ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကျမှ အချိန်တွေကို အနိုင်ယူလိုက်တာပဲ။ သူ့မှာ လုပ်စရာတွေ အကုန်ပြီးသွားပြီ။ "ဘာမှလုပ်စရာ မရှိတော့ဘူး" လို့ ဒီလိုသိမြင်လာတယ်။

မြတ်စွာဘုရားက အနတ္တလက္ခဏသုတ် မှာ ဝိပဿ နာ ကျင့်စဉ်အနေနဲ့ ဒီလိုရှင်းပြလိုက်တဲ့အခါ ဟောလိုက်တဲ့အခါမှာ ပဉ္စဝဂ္ဂိတွေရဲ့စိတ်ဟာ တဏှာအစွဲအလမ်းတွေ သူတို့ရဲ့သန္တာန်မှာ (ဒိဋ္ဌိကတော့ ကျွတ်ခဲ့ပြီးသားပေါ့နော်) လုံးဝကင်းသွားပြီ။ အာသဝေါတရားတွေက စိတ်ကို လွှမ်းမိုးမထားနိုင်တော့ဘဲနဲ့ စိတ်ဟာ လုံးဝစင်ကြယ်တဲ့အဆင့်ကို ရောက်သွားတယ်၊ လုံးဝ လွတ်လပ်သွားတယ်။

"အနုပါဒါယ အာသဝေဟိ စိတ္တာနိ ဝိမုစ္စိသု"

ဆိုလိုတာက ရဟန္တာဖြစ်သွားကြပြီ၊ အဲဒီအခါကျတော့မှနော်။

အနတ္တလက္ခဏသုတ် ကို နာရင်း ဝိပဿ နာ ကျင့်စဉ်ကို တိုးမြှင့်ပြီး ကျင့်လိုက်ကြတာ ပဉ္စဝဂ္ဂိငါးဦးစလုံး တစ်ပြိုင်နက် ရဟန္တာဖြစ်သွားကြတယ်။

သောတာပန် ဖြစ်တုန်းကတော့ တစ်ရက်စီ တစ်ရက်စီ ဖြစ်ကြတယ်။ ရဟန္တာဖြစ်တဲ့အခါကျတော့ တစ်ရက်တည်း၊ တစ်ချိန်တည်း ဖြစ်သွားတယ်။ အထက်ဝိပဿ နာမှာ သွားပြီးတော့ တူကြတာ။ ရှင်သာရိပုတ္တနဲ့ ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့မှာ ရှင်သာရိပုတ္တက ရှင်အဿ ဇိရဲ့ တရားကိုနာရလို့ သောတာပန်ဖြစ်တယ်။ ရှင်သာရိပုတ္တ ကနေတစ်ဆင့် ဟောပြောလို့ ရှင်မောဂ္ဂလာန်က သောတာပန် ဖြစ်သွားတယ်။ တစ်ချိန်စီ သောတာပန်ဖြစ်ကြတယ်။ ဟော၊ နောက်ထပ် ဝိပဿ နာ ကျင့်စဉ်တွေကို ကျင့်ကြတဲ့အခါ ရှင်မောဂ္ဂလာန်က (၇)ရက်နဲ့ ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်။ ရှင်သာရိပုတ္တ ကျတော့ (၁၅)ရက် ကြာတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက အသေးစိတ်လိုက်နေလို့။ "အနုပဒ ဓမ္မ ဝိပဿ နာ" ရှင်သာရိပုတ္တရဲ့ ဝိပဿ နာက အသေးစိတ်ရှုတယ်။ ဉာဏ်ကြီးတော့ ချဲ့ကားကြည့်တဲ့အခါ အချိန်ပိုကြာတယ်လို့ ဒီလိုဆိုလိုတာပေါ့နော်။ ရဟန္တာတော့ ဖြစ်ကြတယ်၊ တစ်ချိန်စီ ဖြစ်ကြတာပေါ့။

အဲဒီတော့ ပဉ္စဝဂ္ဂိငါးပါးက တစ်ရက်စီ တစ်ရက်စီ သောတာပန်ဖြစ်လာပေမယ့် အနတ္တလက္ခဏသုတ်ကို နာယူရတဲ့အချိန်မှာ သကဒါဂါမ်ဖြစ်တယ်၊ အနာဂါမ်ဖြစ်တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ရဟန္တာဖြစ်သွားကြတယ်။ အေး၊ ဒါက အနတ္တလက္ခဏသုတ်ကို အနှစ်ချုပ်ကို ဟောကြားခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ တရားချစ်ခင် သူတော်ကောင်း ပရိသတ် အပေါင်းတို့သည် ဝိပဿ နာ ကျင့်စဉ်တစ်ခုကို ကျင့်ကြံ ကြိုးကုတ် ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်းဖြင့် ခန္ဓာငါးပါးအပေါ်မှာ "နိဗ္ဗိန္ဒတိ" ဆိုတဲ့ ဝိပဿ နာဉာဏ် ရင့်သန်လာမယ်ဆိုရင် "နိဗ္ဗိန္ဒ ဝိရဇ္ဇတိ" မဂ်ဉာဏ်ကို ရကြမှာ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ မဂ်ဉာဏ်ကိုရပြီးရင် "ဝိရာဂါ ဝိမုစ္စတိ" ဆိုတဲ့ ဖိုလ်ဉာဏ်ကို

ရကြမှာဖြစ်တယ်။ အဲဒီဖိုလ်ဉာဏ်ကို ရတဲ့အခါကျတော့ လွတ်လပ်တယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိလာလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို သိလာပြီးတဲ့အခါ ဘဝဆိုတာကို ဇာတိကအစ အဆုံးသတ်ပြီး လုပ်စရာရှိတာတွေ အကုန်လုပ်ပြီးပြီ၊ စိတ်လေးဟာ ကိလေသာအာသဝေါတွေကနေ လွတ်ကင်းသွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် ရယူနိုင်ကြရအောင် ပုဒ္ဒါမြတ်စွာ ဟောကြားတော်မူခဲ့တဲ့ တရားဓမ္မအတိုင်း ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်နိုင်ကြပါစေ ကုန်သတည်း။

သာဓု သာဓု သာဓု

.....

"မေတ္တာပို့"

- သတ္တဝါများစွာ ဘေးရန်ကွာ ချမ်းသာကြပါစေ
- (သတ္တဝါများစွာ ဘေးရန်ကွာ ချမ်းသာကြပါစေ)
- မေတ္တာရေချမ်း သွန်းကာဖျန်း ငြိမ်းချမ်းကြပါစေ
- (မေတ္တာရေချမ်း သွန်းကာဖျန်း ငြိမ်းချမ်းကြပါစေ)
- သက်ရှည်ကျန်းမာ စိတ်ချမ်းသာ လိုရာဆန္ဒပြည့်ပါစေ
- (သက်ရှည်ကျန်းမာ စိတ်ချမ်းသာ လိုရာဆန္ဒပြည့်ပါစေ)

"မေတ္တာပို့"

.....

"ဓမ္မောသဓံ ပိဝိတွာန၊

ဝိသာ သဗ္ဗေ သမူဟတာ။

အဇရာမရံ သီတိဘာဝံ၊

နိဗ္ဗာနံ ယန္တု သာဓဝေါ။

ဓမ္မောသဓံ - လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟဆိပ်တောက်၊ ကင်းပျောက်ကြည်အေး တရားဆေးကို၊

ပိဝိတွာန - ဝမ်းသာရွှင်ပျူ၊ သောက်ကြရ၊ နာကြရကုန်သောကြောင့်၊

ဝိသာသဗ္ဗေ - ပူဆာ ညစ်နောက် ကိလေသာ အဆိပ်အတောက် ဟူသမျှတို့သည်၊

သမူဟတာ - ပိန်းကြာဖက်တွင် ရေမတင်သကဲ့သို့၊ ကင်းစင်လွင့်ပျောက်၊ ဘေးမရောက်အောင် ပယ်ဖျောက်အပ်ကုန်သည်၊ ဟောန္တု - စင်စစ်မသွေ ဖြစ်ကြပါစေကုန်သတည်း။ အဇရာမရံ - အိုခြင်းလည်းကွာ၊ နာခြင်းလည်းကင်း၊ သေခြင်းလည်း ရှင်းထသော၊ သီတိဘာဝံ - ကိလေသာဟူ အပူခပ်သိမ်း၊ ကင်းငြိမ်းရာ အစစ်ဖြစ်ပေထသော၊

နိဗ္ဗာန် - နိဗ္ဗာန်ဟုခေါ် အေးမြို့တော်သို့၊ သာဓဝေါ - တရားချစ်ခင် စိတ်ကောင်းဝင်ငြား၊ သူတော်စင် အများတို့သည်၊

ယန္တု - ပါရမီအဆင့်ဆင့် မြင့်ထက်မြင့်၍၊ မလင့်ပုံသေ၊ ဆိုက်ရောက်တော်မူကြပါစေကုန်သတည်း။

သာဓု...သာဓု...သာဓု

အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ (Ph. D)